

[Aksel Larsen.]

sådan, at den 1. januar frigives de penge, der er opsparret for 5 år siden. Så kan de hæves, hvis man vil det, men hvis man vil sikre sig ny skattelettelse for de samme penge, lader man dem indsætte på en ny opsparingskonto, hvorefter man igen har lov til at trække kapitalen og renterne fra på selvangivelsen. Hvis man holdt op med det, ville staten også få flere penge ind i skatteindtægter, og så ville den ikke være i den situation, at den giver skattelettelse for en påstået opsparing, som private faktisk ikke har foretaget, men som de har foretaget for statens penge i kraft af de skattelettelser, de får.

Der var også den mulighed, at man kunne begrænse statens forbrug, ja, der var den mulighed, som selv det tidligere regeringsorgan Politiken har opdaget, at man i hvert fald kunne prøve på, om man ikke kunne spare. Jeg har forsøgt at tale for det her i tinget og forsøgt at tale for det i udvalget; jeg har foreslået, at man skulle stryge de allerfleste af de afgiftsforslag, ministeren kom med, og sagt, at i givet fald kan vi godt tage en vis forhøjelse af vægtafgiften for motorkøretøjer; den forekommer ikke os så asocial. Men resten af pengene synes vi man kan skaffe enten ved en forhøjelse af aktieselskabsskatten, eventuelt ved en engangsskat på aktieselskaber, eller ved at spare på de militære anlægsudgifter. Så vidt jeg er orienteret, udgør de militære anlægsudgifter et beløb på omkring 300 mill. kr. om året. Det måtte være muligt at spare 50-60 mill. kr. på denne konto i løbet af et år. Jeg har talt for døve øren i tinget og i udvalget, men jeg gentager, at der var dog den mulighed, at vi kunne spare her.

Og hvis det så går, som finanslovforslaget prædiker — men det kan vi ikke være sikre på — at man også holder op med at give de kontante tilskud til landbrugerne, de kontante tilskud, som nu er blevet en fuldkommen urimelighed, så sparer staten også penge, og det virker ligeledes forbrugsbegrænsende.

Det er de veje, vi kunne anvise på noget længere sigt, og vi skal være til rådighed med at give yderligere god vejledning og gode råd om, hvad man kan gøre. Men vi advarer imod at gå den vej, som man har

antydnet fra regeringen, og som man naturligvis kan forvente tilslutning til fra venstre og de konservative, nemlig forbrugsbegrænsningens vej og skatteomlægningens vej gennem flytning af skatterne fra direkte skatter til forbrugsskat.

Den højtærede finansminister har bebudet, at det, man tænkte på at komme med og få gennemført fra foråret, var en værditilvækstbeskatning. Jeg må nu formode, at han efter at have rådført sig med sine svenske og norske kolleger og fået at vide, at de, som har overvejet den sag meget længe, er blevet betænkelige, og efter at han har fået at vide, at Frankrig og Tyskland, som også længe har overvejet at gå over til værditilvækstbeskatning, nu har besluttet sig til, at før 1967 vil de i hvert fald slet ikke røre ved det, så er selv den højtærede finansminister blevet betænkelig ved at gå den vej. Jeg vil i hvert fald tillade mig at benytte lejligheden til at sige, at værditilvækstbeskatning vil være et helt nyt skattesystem. Det er i hvert fald noget, der må undersøges meget omhyggeligt, og det kræver ret langvarige undersøgelser, før man går over til det, for går man over til det, hænger man jo på den, og så kan man ikke uden videre slippe af med den igen. Jeg tror som sagt, at såvel de økonomiske problemer som statens indkomstproblemer kan klares langt bedre på anden måde.

Regeringens lovforslag er undergået ganske betydelige ændringer under udvalgsbehandlingen. Det er, hvad adskillige detaljer angår, blevet adskilligt forbedret, og vi kan uden videre stemme for de af finansministeren stillede og af udvalget tiltrådte ændringsforslag. Vi er i særdeleshed tilfreds med, at man totalt har droppet forhøjelsen af benzinafgiften, og med, at man har gjort loven tidsbegrænset, således at den, hvad de almindelige afgifter angår, ikke løber længere end til den 1. juli, og at den, hvad vægtafgifterne angår, er endnu mere rimelig, idet det kun er en øjeblikkelig, ekstraordinær vægtafgift på motorkøretøjer gældende for januar kvartal 1965. Det ville være urimeligt at have en lov, der rakte længere — hvis man i øvrigt kunne godkende loven — når regeringen selv erklærer og formodentlig har ret i, at der må foretages betydelige skattepolitiske og økono-